

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

92

Szerző:

A. Gyulai [írás]

Cím:

A mester

Hely:

Stróbl Alajos

Idő:

v. 1926

Forrás:

Ej. Jait

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A mester — ahogy Stróbl Alajost mindenki hívta — a mesterségből nőtt ki. Kő, bronz volt a külső világa. Belsője, amely korlátot nem ösmerve csapongott velük: egy ritkán látott vérmérséklet, amely magával ragadta a legkülönösebb romantikába, oda, hol elvész a határ a valóság és egy megálmodott világ közt. Stróbl Alajos sohasem állott mind a két lábával a mi korunk, a mi mindennapi valóságunk prózai talaján. Néha ama firenzei képfaragók egyikének érezte magát, akik az Or San Michele fülkéit csodálatos szobrokkal díszítették. Néha Mátyás király-korabeli lovagnak, aki fejébe nyomja a tarka barettet, szilajon lóra kap, kürtöt vet a nyakába. Így akarta, neki éppen így tetszett s ha valaki nagyon érdeklődött a dolog ily fordulatanak oka iránt, kinevette. Néha pedig annak a Desiderio da Settignanonak lelkét érezte magában, aki áhitatos szemmel merengett el egy szép arc formáin s míg keze az agyagon járt: szíve imádságosan csüngött Isten remekén.

A mesterben a belső, túlfűtött motor így hajtotta a képzeletet, az érzést s ezért lettek legszebb munkái lélekkel teltekké. Ki látott valaha gyöngédebb, odaadó szeretettel teljesebb magyar szobrot az „Anyánk“-nál? Ki látott forróbb rajongást a női szépség iránt, mint aminőt két-három márvány-

leánya zár magába? Ezek klasszikus művei a mesternek, finom áhitattal átmuzsikált formák, nem modellek kifaragásai, hanem halkzsongású átsűrítései az életnek egy újabb, finomabb valósággá.

Ebben nem volt párja. Mert ilyesmit csak az tudott létrehozni, aki valóban félig élte a mi közönséges életünket, félig azonban más, nekünk megközelíthetetlen szférákban mozgott. Míg mi itt lenn aggodalmaskodtunk, ő ott fönt csodákat látott s kinevetett minket, vakokat.

Talán azért volt legkedvesebb olvasmánya a Szentek Élete. Hisz abban együtt volt minden rendkívüliség: a hősi páthosz és a tündöklő glória, a hő elragadtatás és a mély misztérium, vértanúk diadala és szűzek megdicsőülése. Mindebből el-elrejtegetett egy-egy szemernyit valamelyik márványába vagy bronz-művébe, éppen eleget, hogy vele különleges életet zárjon az anyagba. Így vált legtöbb szobra valami sajátzerű lelkesültség hordozójává, amely néha lekötötte a többi embert, néha vonzotta, néha különlegesnek látszott, de sohasem hatott közömbösen.

Heves ábrándozásai szerencsénkre kővé, bronzzá váltak. Belőlük kerültek ki legszebb díszei szobrászatunknak.

Egy ködös decemberi délután sírba tették őt is, a kerepesi temetőben. A kopasz fák közt már elsötétült az égbolt, a köd sűrűn ereszkedett alá. Fiatal tanítványok fáklyák piros fénye mellett bocsátották le a sírba. Fantasztikus kép volt. Talán ő is így gondolta el a temetését.

Lk.